

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 603/2023
12.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., као правног следбеника пок. ББ, ВВ из ... и ГГ из ..., чији је заједнички пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа „Лазаревац“ из Лазаревца, чији је пуномоћник Благоје Тимотић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1707/22 од 10.10.2022. године, у седници одржаној 12.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1707/22 од 10.10.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1707/22 од 10.10.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лазаревцу П1 221/20 од 20.04.2022. године, ставом првим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу АА на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора исплати појединачно опредељене износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиоца АА којим је тржио да се обавезе тужени да му исплати накнаду трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за појединачно опредељене месеце у периоду од марта 2017. године до априла 2020. године са законском затезном каматом од 25. у текућем месецу за претходни месец. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу ВВ на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора за новембар и децембар 2018. године и јануар 2019. године исплати појединачне износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, док је преко досуђеног а до траженог износа за децембар 2018. године са законском затезном каматом тужбени захтев тужиоца одбијен. Ставом четвртим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца ВВ којим је тражио да се обавезе тужени да му исплати накнаду трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од априла 2017. до јануара 2019. године са законском

затезном каматом од 25. у текућем месецу за претходни месец до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиљи ГГ на име накнаде трошкова за регрес за регрес за коришћење годишњег одмора исплати 3.832,66 динара за децембар 2017. године са законском затезном каматом од 25.01.2018. године, док је преко досуђеног а до траженог износа од 4.000,00 динара тужбени захтев тужиље одбијен. Ставом шестим изреке, одбијен је, као неоснован тужбени захтев тужиље ГГ којим је тражила да се обавезе тужени да јој исплати накнаду трошкова регреса за коришћење годишњег одмора за период од маја 2017. до маја 2020. године у појединачно опредељеним износима са законском затезном каматом од 25. у текућем месецу за претходни месец, до исплате. Ставом седмим изреке, одлучено је да свака страна сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1707/22 од 10.10.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена пресуда Основног суда у Лазаревцу П1 221/20 од 20.04.2022. године у ставу другом, четвртном, шестом и седмом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужилаца за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су изјавили благовремену ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права, на основу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку, ради потребе разматрања правних питања у интересу равноправности грађана и уједначавања судске праксе.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови прописани одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, за одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

Предмет тражене правне заштите је исплата тужиоцима мање исплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора за период од 2017. године до 2020. године. Побијана одлука којима су тужбени захтеви тужилаца одбијени заснована је на утврђеном чињеничном стању да су тужиоцима накнаде трошкова регреса за коришћење годишњег одмора, у утуженом периоду, обрачунате и исплаћене у складу са Законом о раду и Колективним уговорима туженог од 2015. године и од 2018. године. Ревизијом тужилаца истиче се битна повреда одредаба парничног поступка, оспорава налаз судског вештака економско-финансијске струке, на чијем мишљењу је заснована побијана одлука, чиме се оспорава правилност утврђеног чињеничног стања и оцена изведених доказа, што нису разлози због којег посебна ревизија може да се изјави. Институт изузетне дозвољености ревизије предвиђен је искључиво за питања из

домена примене материјалног права, и то под условима који су законом изричито прописани.

Из изнетих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Врховни суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је ревизија увек дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. У свим другим случајевима, ревизија није дозвољена осим уколико се тужбени захтев односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности предмета спора побијеног дела, у смислу одредбе члана 403 став 3. Закона о парничном поступку. Том одредбом Закона прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужбу ради накнаде штете тужиоци су поднели 28.05.2020. године, а вредност предмета спора побијаног дела за сваког од тужиоца засебно, као формалних супарничара из члана 205. став 1. тачка 2. ЗПП, не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, па ревизија тужилаца није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Имајући у виду да ово није парница из радног спора у смислу одредбе члана 441. Закона о парничном поступку, код којих је ревизија увек дозвољена, јер предмет тражене правне заштите није заснивање, постојање и престанак радног односа, а да побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, следи да ревизија тужене није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

На основу одредбе члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић